

JIŘÍ PITÍN

Měli jsme možnost se seznámit s Jiřím Pitínem, který je jedním z mála lidických dětí, které přežily vyhlazení obce nacisty v rámci heydrichiády.

Paní Františka Vlčková nám vyprávěla, jak ruzyňská škola podporovala malého Jiříka v době, kdy žil u své tety v Dejvicích.

Jiří Pitín navštívil naši školu 11. prosince 2019. Spolu s naší pamětnicí Františkou Vlčkovou a její kamarádkou Vlastou Sládkovou a žáky osmého a devátého ročníku nám vyprávěl své nevšední a dojemné zážitky ze svého života.

V době teroru v Lidicích dne 10. června 1942 bylo Jiřímu pouhých sedm týdnů (*23.4.1942). Rodina maminky pocházela z Hostouně a otec František Pitín byl z Buštěhradu. Aby mohli být blízko svým rodinám, usadili se v Lidicích. 9.června 1942 byl Jiřík se svojí maminkou na návštěvě u své tety v Praze v Dejvicích. Ve stejné domě byl i jeho dětský doktor, kde byl Jiří na prohlídce. Teta nabídla mamince, aby u ní přespala. Ale ta odmítla, neboť měl otec noční směnu. Otec pracoval jako takzvaný bílý zedník v Poldi Kladno, kde vyzdíval vysoké pece. Jeli tedy domů, aby měl otec připravené jídlo. Do Lidic se ještě dostali, ale ven již nikdo nesměl. Vesnice byla obklíčena. V 5 hodin ráno začali Němci vyhánět obyvatele s tím, že si lidé mají vzít cennosti a doklady.

Děti a ženy šly do školy a muži na dvůr a do sklepa Horákova statku. Později ženy a děti převezli do kladenského gymnázia, kde spaly na zemi v tělocvičně. Nikdo si nebral s sebou jídlo, neboť se všichni domnívali, že budou jen zkontrolováni a pak je pustí. Byly tam 3 dny a pak začalo dělení dětí od žen.

Sestře Marii bylo skoro 11 let. Oddělování bylo strašné. Němci nakonec přišli se lstí, že děti pojedou napřed autobusem a ženy je budou následovat vlakem. Vše však byla lež! Ženy putovaly do koncentračního tábora v Ravensbrücku, děti a maminky s dětmi do jednoho roku odvezli do Terezína do Malé pevnosti, kde byly necelý měsíc. Odtud paní Blažena Pitínová psala své setře, ať jí pošle hygienické prostředky a teplé punčochy. Všichni muži byli v Lidicích u Horákova statku zastřeleni. Otec František Pitín měl noční službu a cestou domů do Lidic se dozvěděl, že Lidice hoří a že se tam střílí. Schoval se tedy v unhošťských lesích. Zde potkal hajného a pokusil se s ním vyměnit potravinové lístky za jídlo. Jenže onen muž byl konfident a udal ho. Františka Pitína zastřelili 16. června na kobyliště střelnici spolu s lidickými dělníky z noční směny.

Lidické ženy v Ravensbrücku šily mundúry a kabáty. Byla tam i babička Jiřího Pitína. Nejstarší ženy, které nestačily pracovnímu tempu, šly na smrt první. Na Vánoce v roce 1944 připravil Němci o život Blaženu Pitínovou.

Děti Němci odvezli do Lodže, kde spaly na holé podlaze. Děti neměly u sebe skoro nic. Byla jim zima a měly hlad. Odtud pár dětí putovalo na poněmčení. Němci tvrdili, že lidické děti půjdou na náležité vychování. Aby uklidnili příbuzné a veřejnost, umožnili některým dětem, aby napsaly svým příbuzným. Takový dopis měla možnost napsat i Jiřího sestra Marie. Pak děti putovaly do vyhlazovacího tábora Chelmno, kde je nahnali do nákladních vozů, kam byl zaveden výfuk z auta. Všechny děti se udusily. Tak přišla o život i Marie.

Malý Jiřík byl nejdříve v kojeneckém ústavu na Karlově, kam bylo ještě převezeno dalších 7 lidických dětí. Od 1.1.1943 byl v dnešní Thomayerově nemocnici. Po osvobození si Jiřího vzala sestra Blaženy Pitínové Marie Kvasničková k sobě domů, kde pak malý Jiřík vyrůstal.

